

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.032/2023/6.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Balogh Áron Péter ügyvéd (Cím8) által képviselt Felperes1 Cím2 alatti lakos felperesnek – a FELSZÁMOLÓSZERVEZET (Cím5, FELSZÁMOLÓBIZTOS) által képviselt ALPERES Cím1 alatti székhelyű alperes ellen munkabér megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 13.M.70.182/2022/22. számú ítélete ellen az alperes által 25. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 56 250 (ötvenhatezer-kettőszázötven) forint perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60. napig fizessen meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára 180 000 (száznolcvanezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2022. február 1-től június 30-ig határozott időre, részmunkaidős foglalkoztatásra, heti 36 órában létesített munkaviszonyt az alperessel „építési műszaki ügyintéző, munkahelyi technikus” munkakör ellátására, havi bruttó 450 000 forint összegű alaphér ellenében. A munkaszerződéstől

eltérően a felperes tényleges munkaköre „elemző” volt, melynek keretében a feladata az alperes gazdasági tevékenységi körébe tartozó cím9 alatti 16 lakásos társasház, valamint közbeszerzési eljárás során elnyert cím10n létesítendő (PROJEKT) elnevezésű építési beruházás tekintetében a 2018. és 2021. között kibocsátott alvállalkozói számlák, megrendelők ellenőrzése és rendezése volt.

[2] A munkaviszony fennállása alatt az alperes nem fizetett munkabért a felperes részére, amit tanú2, az alperes ügyvezetője a 2022. július 5. napján tett tartozáselismerő nyilatkozatban igazolt.

[3] A Debreceni Törvényszék 2.Fpk.336/2021/31. számú végzésével elrendelte az alperes felszámolását, melynek kezdő időpontja 2022. augusztus 23. napja volt. A felperes a felszámolónak az elmaradt munkabér iránti követelését hitelező igényként bejelentette, azonban a felszámoló a 2022. november 14-én kelt levelében annak nyilvántartásba vételét elutasította. Tájékoztatta a felperest a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 508. § (7) bekezdésére hivatkozással arról, hogy követelését bírósági úton érvényesítheti.

[4] A felperes keresetében elmaradt munkabér címén 2 250 000 forint tőke, valamint ezen összeg után 2022. április 24. napjától a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat, valamint perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[5] Keresetében hivatkozott arra, hogy a munkaviszonya fennállása alatt díjazásban nem részesült, ugyanakkor a munkáltató mindenkor utasításai szerint végezte a munkáját. Az alperes ügyvezetőjétől azt az ígéretet kapta, hogy a hátralékos bérét utólag ki fogja fizetni. Jogi érvelése körében hivatkozott a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 42. § (2) bekezdésére, közte a munkáltató munkabérfizetési kötelezettségére azzal, hogy a felszámoló a vitatást tartalmazó nyilatkozatban semmilyen bizonyítékot nem adott elő a bérfizetés tényét illetően. Vitatta, hogy már 2022 februárjában tudott volna a felszámolási kérelemről és azt állította, hogy a munkaviszony létesítésekor nem volt feladata az alperes gazdasági helyzetének, fizetőképességének a vizsgálata, így ez önmagában a munkaviszonyt nem teszi érvénytelenné. A munkájára szükség volt, mert az alperes szeretne volna kézben tartani kintlévőségeit, a hitelezői igényeket és ebben igyekezett segíteni neki. Ehhez napi szinten áttekintette a könyvelés által rendelkezésére bocsátott, évek óta rendezetlen listákat a tartozásokról, kintlévőségekről, melyeket később átlátható rendszerbe foglalt.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Ebben kiemelte, hogy a felszámolási kérelmet 2021. november 12. napján érkezették, amikor az alperes 45 nap fizetési haladékot kért, de a teljesítést nem igazolta. Az elsőfokú – fizetéseképtelenséget megállapító és felszámolási eljárást elrendelő – végzés 2022. július 23. napján kelt, melyből egyértelműen megállapítható, hogy 2021. év végén már tudott az alperes ügyvezetője a társaság fizetéseképtelenségéről. 2022-ben az alperes értékelhető gazdasági tevékenységet nem végzett, bankszámláján forgalom sem volt. A felperes munkaviszonyának fennállása alatti

időben a tényleges munkavégzésének ténye nem igazolt, a bérkifizetési listákat a felek nem írták alá, azok a késedelmes bérfizetés tényéről adatot, megjegyzést nem tartalmaznak. Hivatkozott arra, hogy a munkaszerződés jó erkölcsbe ütközött.

[7] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2 250 000 forint munkabért és annak 2022. április 24. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 112 500 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az állam javára 60 napon belül 135 000 forint eljárási illetéket.

[8] Az ítélet indokolása szerint a Pp. 237. § (4) bekezdése és a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett bizonyítani, hogy a munkaszerződés annak megkötésekor jó erkölcsbe ütközött, illetve ennek sikertelensége esetén azt, hogy a munkaviszony alapján a munkabérfizetési kötelezettségének eleget tett. Az Mt. 42. § (2) bekezdés a), b) pontja, az Mt. 155. § (1), (2) bekezdése és az Mt. 157. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy az alperest munkabérfizetési kötelezettség terhelte volna a munkaviszony fennállása alatt, azonban ezen kötelezettségének nem tett eleget, mely tény az alperes nem vitatta. A munkaszerződés jó erkölcsbe ütközése körében hivatkozott az Mt. 27. § (1) és (3) bekezdésére, kiemelve, hogy annak a szerződéskötéskor kell fennállnia. A szerződés tekintetében vizsgálni kell, hogy mi a felek által a megállapodáskor elérni kívánt közös cél és az minősülhet-e a társadalom értékítéletébe, az általános elfogadott erkölcsi normákba ütközőnek. Hivatkozott ebben a körben a BH2016.280., az EBH2019.M.17. és a BH2005.1234. számú döntésekre. A bizonyítási eljárás során megállapította, hogy a felperes a munkaszerződés aláírásakor nem tudott az alperest fenyegető fizetéseképtelenségi helyzetről, az alperes gazdasági teljesítőképességét, likviditási helyzetét nem ismerhette és nem is ismerte. A felperes alappal bízhatott abban, hogy az alperes a munkaszerződésben vállalt kötelezettségét teljesíteni fogja, a felszámolási kérelem benyújtását követően a fizetőképessége 2022 tavaszán helyreállt, ennek ellenkezője csak 2022. június hónapra vált bizonyíthatóan nyilvánvalóvá számára. Tekintettel arra, hogy a szerződő felek közül a felperes szerződés létrehozására irányuló akarata, célja nem sérti az általánosan kialakult és elfogadott erkölcsi normákat, az nem irányult egy ellenszolgáltatás nélküli fiktív munkaszerződés létrehozására.

[9] A tényleges munkavégzést illetően tanú2 ügyvezető és tanú1 tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felperes a munkaviszonya fennállása alatt ténylegesen a mérnök közgazdász végzettségéhez kapcsolódó pénzügyi feladatokat végzett, a 2018. és 2021. között keletkezett alvállalkozói számlákat, vevői befizetéseket nézte át, felügyelte és adminisztratív szempontból kontrollálta. A napi feladatokat tanú2 ügyvezetővel való egyeztetés alapján tanú1 osztotta ki a részére, akivel több alkalommal egyeztetett. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy annak értékelése, hogy ez gazdasági szempontból szükséges munkafeladat volt-e, túlmutat a felperes szerződéses kötelezettségein, mivel a munkavállaló az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontja alapján a munkáltató utasítása szerint köteles a munkáját végezni. Az alperes a felperes munkavégzését illetően ezirányú kötelezettsége ellenére az állításait nem bizonyította, az pedig nem értékelhető a felperes terhére, hogy a bérjegyzékeket a könyvelő csak utólag, a jogviszony megszűnéskor állította ki és az nem tartalmazza a munkáltató cégszerű aláírását.

[10] Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte annak megváltoztatását akként, hogy a másodfokú bíróság a felperes keresetét utasítsa el és kötelezze az első- és másodfokú eljárás perkölségének viselésére.

[11] Álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a felperes munkaszerződésével összefüggő konkrét munkafolyamatot a személyes meghallgatások és a tanú meghallgatását követően nem lehetett megállapítani, a felek nyilatkozatai semmiféle, még részbeni egyezsége sem mutattak, így nem lehet azt rögzíteni, hogy az Mt. 42. § (2) bekezdés a), b) pontjában rögzített munkaviszony tekintetében a felek megegyeztek volna. A perbeli esetben nem lehetett abban bízni, hogy az alperes fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete megváltozhat, mivel a tevékenység zárómérlegében 900 000 000 forinton felüli kötelezettségállományt rögzített, így az ügyvezetőnek tudnia kellett, hogy a felszámolási eljárás alapját képező hitelezői igényt nem fizette meg. A felperes munkavégzését illetően kiemelte a keresetben és a személyes meghallgatása során tett nyilatkozatai közötti ellentmondást, amelyekkel a perben meghallgatott ügyvezető és tanú tanú vallomása is ellentmondásos volt. Tekintettel arra, hogy a szerződést kötő felek a szerződés lényegi elemeiben ténylegesen mindkét fél számára egyértelműen és igazolhatóan nem állapodtak meg, a szerződés akarathibában szenved, mely érvénytelen és az csak azzal a céllal jött létre, hogy az elmaradt munkabér jogcímén a Bérgarancia Alaptól történjen a munkabér kifizetése. Ezt támasztja alá, hogy munkabér kifizetés nem történt a munkaviszony fennállása alatt, még részletekben sem.

[12] A gyakorolni kért felülbírálati jogkör keretében hivatkozott a Pp. 369. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a), c) és d) pontjára. Kérte emellett azt is, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében hozott ítéletet, ezért a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja alapján jogszabálysértés megállapítása nélkül is éljen felülmérlegelési jogkörével, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság által történő bizonyítékok mérlegelése nem helytálló, így a bizonyítási eljárás során megállapított tényekből más jogi következtetés vonható le.

[13] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperesnek a perrel felmerült költségeiben való marasztalását kérte.

[14] A fellebbezési ellenkérelemben kiemelte, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban akarathibára, mint érvénytelenségi okra nem hivatkozott, de az érvénytelenségi jogkövetkezményeket illetően sem tett – sem az elsőfokú-, sem a másodfokú eljárásban – tényelőadást, így e körben az elsőfokú eljárás nem kifogásolható. Ehhez utalt az Mt. 29. § (1) bekezdésében foglaltakra, mely alapján a keresetben igényelt elmaradt jövedelemre a felperes a szerződés érvénytelensége esetén is alappal formálhatott igényt. Kifejtette, hogy az alperes gazdasági helyzete, a felszámolási eljárás megindítása a jó erkölcsbe ütközést nem támasztja alá, de a szerződéskötési akaratot, a felperes teljesítését, a munkavégzés tényét a perben bizonyította. Cáfolta az alperesnek a felek nyilatkozatai és a tanúvallomása közötti ellentmondásosságra való hivatkozásait, álláspontja szerint ugyanis azokból és a csatolt

okirati bizonyítékokból egyértelműen megállapítható, hogy a felperesnek a követelésekkel kellett foglalkoznia, az előlegszámlákkal kapcsolatos kintlévőségeket ellenőrizte, azokról kellett elemzést készítenie. A felperes rámutatott arra is, hogy az alperes nem vitatta, hogy a társaságnál a felszámolási kérelem benyújtását követően egyéb munkavállalóknál elismerte a tényleges munkavégzést és azt a tényt, hogy abban az időben a cég a törzstőkéjét is jelentősen megemelte. Ezzel szemben az alperes nem bizonyította, hogy a felek közötti munkaszerződés fiktív és kifejezetten azzal a céllal jött létre, hogy elmaradt munkabér jogcímén a Bérgarancia Alaptól történjen kifizetés. Amennyiben a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet ellenére az ügyvezető irreális kockázatot vállalva köt ügyletet, az az ő felelőssége és nem a szerződés érvénytelenségét alapozza meg.

[15] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre tett észrevételében továbbra is vitatta a felperes tényleges munkavégzését és hangsúlyozta a szerződés jó erkölcsbe ütköző volta körében azokat a tényeket, mely szerint a munkaviszony alatt bérfizetés nem történt, a felperes nem volt bejelentve, határozott időre kötötték a munkaszerződést, ami a felszámolási eljárást megelőző hónapban ért véget és azt, hogy a kifizetetlen bértömeg pont annyi, amennyit a Bérgarancia Alaptól igényelni lehet.

[16] Az ítéltábla szerint a fellebbezés megalapozatlan.

[17] Tekintettel arra, hogy a fellebbezés az ítélet hatályon kívül helyezésére nem irányult és erre okot adó eljárási szabálysértést az ítéltábla sem észlelt, a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján azt kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között, az abban hivatkozottak szerint, a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján, tárgyaláson kívül bírálta el. Ebből kiindulva az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdése alapján gyakorolt felülbírálati jogkörében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékokat az anyagi jognak megfelelően értékelve állapította meg a tényállást, amit az ítéltábla az alábbiak szerint egészít ki:

[18] Az alperes a könyvelési tevékenység ellátására 2018-ban kötött havi 130 000 forint megbízási díj ellenében megbízási szerződést a (KÖNYVELŐ CÉG)vel, melynek ügyvezetője tanúl volt, aki a tényleges feladatokat 2022 nyaráig látta el. 2022. év elején észlelte, hogy az előleg számlák analitikus módon fel voltak dolgozva, de az előlegeknek az áfája már csak szintetikusán volt rögzítve, így ezek felgöngyölítése szükséges, amit egyedül nem tud elvégezni. Az ehhez szükséges kapacitás hiányában tanúl ekkor az alperestől kért segítséget, és ajánlotta a közös ismerősüket, a felperest., akivel a megállapodást követően az alperes munkaszerződést kötött.

[19] Az így kiegészített, felülbírálatra alkalmas tényállás alapján az ítéltábla megállapította, hogy abból az elsőfokú bíróság megalapozott következtetést vont le. A fellebbezés alapján az ítéltábla mindössze az alábbiakra mutat rá:

[20] Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a perben elsődlegesen azt kellett bizonyítani az alperesnek, hogy a felek által megkötött munkaszerződés érvénytelen volt, azaz annak az általa hivatkozott fiktív volta és jó erkölcsbe ütközése miatt semmis. Ebben a körben, mivel az alperes nem állította az elsőfokú eljárásban, hogy a szerződés akarathibában szenved, a felperes megalapozottan hivatkozott arra az ellenkérelmében, hogy ezt a másodfokú eljárásban már nem teheti meg. Ennek jogszabályi alapját a Pp. 373. § (2) bekezdése adja, mely szerint a fellebbezésben új tény állítására akkor kerülhet sor, ha az új tény a fél önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fellebbező fél tudomására vagy következett be, feltéve, hogy az elbírálás esetén rá nézve kedvezőbb ítéletet eredményezhetett volna.

[21] A munkaszerződés vonatkozásában az alperes azt nem bizonyította, hogy fiktív lett volna, a felperes munkavégzése a perben igazolást nyert. Az ítéltábla megalapozatlannak tartotta az alperesnek a felek nyilatkozatai és a tanúvallomás közötti ellentmondása hivatkozását, tekintettel arra, hogy azokból csak kiragadott egyes mondatokat. A jegyzőkönyvbe foglaltak együttes értékelésével azonban az elsőfokú bírósággal egyezően az ítéltáblának sem volt kétsége afelől, hogy a felperes munkát végzett az alperesnél.

[22] Az ítéltábla álláspontja szerint az a körülmény, hogy a munkaszerződésben foglaltakkal ellentétben a tényleges munkaköre a felperesnek „elemző” volt és „építési, műszaki ügyintézői, munkahelyi technikus” feladatokat nem látott el, az a szerződést nem teszi fiktívvé. Amennyiben a felek akarata nem az abban rögzített munkakörre irányult, azt tévesen jelölték meg, de a munkaviszony fennállása alatt a tényleges szándék ráutaló magatartással megvalósult, a felperes az alperes ügyvezetőjének és a könyvelő utasítására a rá bízott feladatokat elvégezte. Ezzel összefüggésben az ítéltábla nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a könyvelő, tanúl adott közvetlenül a felperesnek utasítást és ő is ellenőrizte, hiszen a munkáltatói jogkör gyakorlója az utasítás-adási jogát átruházhatta. Abból a körülményből kiindulva, hogy a felperest tanúl javaslatára alkalmazta az alperes és a feladatai túlnyomó részt a könyveléshez igazodtak, a felperesnek lehetett közvetlen kapcsolata vele.

[23] Az sem volt a perben értékelhető a szerződés fiktív volta körében, hogy tanúinak havi fixen 130 000 forintot fizetett az alperes, míg a felperesnek 450 000 forintot, hiszen egyrészt a szerződéskötési szabadság mind a polgári, mind a munkajogban megilleti a feleket, a munkavégzéssel szembeni ellenszolgáltatás a felek szabad megállapodásán alapul, másrészt tanúl heti munkavégzésének ideje a perben nem kerülhetett vizsgálat alá. Ebből a szempontból nem volt annak sem jelentősége, hogy az alperes a mérnöki fizetéshez viszonyította a munkaszerződésben rögzített bért, tekintettel arra is, hogy a felperes mérnök-közgazdász végzettségű. Az ítéltábla így azt az alperesi hivatkozást, hogy azért kötötték ki a 450 000 forintos munkabért, mert így a kifizetetlen bértömeg éppen olyan összegű, mint amit a Bérgarancia Alaptól igényelni lehet, csak feltételezésként és nem bizonyítékként értékelte.

[24] Az ítéltábla csupán feltételezésnek minősítette azt az alperesi állítást is, hogy a munkaszerződés semmisségét támasztja alá, hogy a munkaviszony éppen a felszámolási eljárást megelőző hónapban ért véget, hiszen az érvénytelenség tényének a munkaszerződés megkötésének időpontjában kell fennállnia, azonban akkor a felek – különösen nem a felperes – nem tudhatták azt, hogy a felszámolási eljárás valóban megindul-e és főleg, hogy mikor.

[25] Helyesen mutatott rá arra az alperes, hogy a szerződéskötési szabadság elvének érvényesülése okán a munkajog keretei között a jó erkölcsbe ütközés csak kivételesen kirívó esetben állapítható meg, azonban jelen perben az ehhez szükséges körülményeket az alperes nem tudta bizonyítani. Az ítéltábla egyetértett ezért az elsőfokú bíróságnak a BH2016.149. szám eseti döntésre való hivatkozásával, azzal a felperesi állásponttal együtt, hogy a fizetéseképtelen helyzetben történő kötelezettségvállalás a szerződést nem teszi érvénytelenné, az kizárólag az ügyvezető felelőssége, de nem eredményezheti azt, hogy a felperes ne kaphassa meg a szerződésben kikötött munkabérét.

[26] Az ítéltábla rámutat ebben a körben arra is, hogy a perben az alperes azt nem tudta bizonyítani, hogy a felperes a szerződéskötéskor ismerte az alperes gazdasági helyzetét, tudott a felszámolási kérelemről és hogy a szerződés célja kifejezetten arra irányult, hogy a Bérgarancia Alaptól kapja meg a juttatást. Ezzel szemben a felperes munkát végzett, őt a munkabére megilleti, és a Bérgarancia Alap éppen azt biztosítja, hogy fizetéseképtelenség esetén se károsodjanak a munkavállalók. Az ítéltábla ehhez megjegyzi, hogy jelen esetben, mivel a felperes már nyugdíjas volt, az alperessel kikötött munkabér nem a közvetlen létfenntartását biztosította, ezért az a körülmény, hogy az az alperes hónapokig nem fizette, nem okozott számára anyagi ellehetetlenülést.

[27] Az ítéltábla kiemeli továbbá, hogy az alperes a felszámolási kérelem benyújtását követően is működött, egyéb munkavállalók is dolgoztak, folyamatban lévő beruházásaik voltak, melyhez kapcsolódóan amennyiben az alperes úgy ítélte meg, hogy a felperes munkájára szükség volt (egyébként ebben az időben egy befektető érdeklődött a gazdasági társaság iránt, akinek kérésére kellett a könyvelési adatokat rendbe tenni) szintén a szerződéskötési szabadságból következően szabadon eldönthették a felek azt, hogy erre munkaszerződést kötnek vagy egyéb polgárjogi szerződést.

[28] Mindezekből következően, mivel az alperes a perben csak valószínűsítette, feltételezte, de nem bizonyította, hogy a felek által elérni kívánt cél a szerződés tárgya, a vállalt kötelezettség jellege, vagy az azért felajánlott ellenszolgáltatás nyilvánvalóan sérti az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, a kialakult szokásokat, melyet az általánosan kialakult társadalmi megítélés is tisztességtelennek, elfogadhatatlannak minősít, a munkaszerződés nem ütközik jó erkölcsbe (Kúria Mfv.10.247/2018).

[29] Az ítéltábla a fentieken túl rámutat arra is, hogy egy munkaszerződés semmisségének a megállapítása sajátos jogkövetkezményekkel jár. Az általános jogelv az,

hogy az érvénytelenség fennállása esetén, olyan helyzetet kell teremteni, mintha az adott jognyilatkozat megtételére nem került volna sor. A tartós és már teljesedésbe ment jogviszonyok esetén azonban ez általában nem alkalmazható, a hónapokig fennálló munkaviszony esetében az eredeti állapotot helyreállítani lehetetlen. Ezért rendelkezik úgy az Mt. 29. § (1) bekezdés, hogy az érvénytelen megállapodás alapján létrejött jogviszonyból származó jogokat és kötelezettségeket úgy kell tekinteni, mintha azok érvényes megállapodás alapján állnának fenn. Tekintettel arra, hogy a munkaviszony határozott időre szólóan jött létre, annak Mt. 29. § (1) bekezdésének második fordulata szerinti felszámolása sem lehetséges. Helyesen hivatkozott ugyanakkor a felperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy az alperes a semmisségre hivatkozása mellett arra nem utalt, hogy milyen jogkövetkezményt kér alkalmazni, mi az alapja a kereset elutasítására irányuló kérelmének.

[30] Az ítéltábla a fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét – annak helyes indokainál fogva – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[31] Az ítéltábla a Pp. 82. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest a másodfokú eljárásban pernyertes felperesnek a perrel felmerülő költségeinek a megfizetésére. Ennek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2023. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg, a felperes által felszámított 56 250 forint összegben.

[32] A feleket a költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári- és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján tárgyi költségfeljegyzési jog kedvezménye illette meg. A másodfokú eljárásban felmerült, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése alapján a pertárgyérték 8%-ában számított, 180 000 forint feljegyzett illetéket a perveztes alperesnek a Pp. 101. § (1) bekezdése és Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kell megfizetni, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésére is.

[33] Tájékoztatja az ítéltábla az alperest, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Ha az alperes az illeték megfizetésére történő jelen felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. rendelkezéseit és az adóigazgatási eljárásokra irányadó szabályokat kell alkalmazni.

[34] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Debrecen, 2023. október 17.

Dr. Bakó Pál s. k. a tanács elnöke, Dr. Tass Edina s. k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s. k. bíró